

genderne under Nr. 6 fremgaar det, at denne Henviisning er at forstaa saaledes, at det er en Opfordring til Regjeringen om at indbringe et Lovforslag til Fyldestgjørelse af Andragenderne. Jeg kan meget villig efterkomme denne Opfordring; var den kommen tidligere til mig i denne Samling, vilde Andragenderne allerede have kunnet været fyldestgjorte gennem et her fremlagt Lovforslag; men uden denne særlige Opfordring fra Folkethingets Udvalg har jeg ikke havt nogen Anledning til at fremkomme med et Lovforslag, der jo ligesom vilde falde ind under Begrebet af en stykkevis Revision. Jeg maa efter Udvalgets Udtalelser antage, at naar Lovforslaget nu kommer frem, det saa ikke bliver mødt med Modstand fra nogen Side, støttet paa, at det er en stykkevis Revision af Lov- og Stibsartslovgivningen.

Indenrigsministeren (Steel): Med Hensyn til Andragenderne under Nr. 1 og 3 skal jeg tillade mig at bemærke, at efter Loven af 9de Marts 1872 § 1 tilkommer der Personer fra de affaaede Landsdele en Ret til at forlange ekstraordinære Hjemstedsbeviser, naar de inden Udløbet af den 6 Mars Frist fra Dato af Ratifikationen den 16de November 1864 havde afgivet en Erklæring om, at de agtede at bevare deres undersaatlige Forhold til Kongeriget. I det Tilfælde have de ligesom Ret til at forlange Hjemstedsbevis, naar de have begivet sig hertil og ønske at vende tilbage til de affaaede Landsdele. I samme Lovs § 2 bemyndiges Ministeren til, naar særlige Omstændigheder tale derfor, at kunne meddele ekstraordinære Hjemstedsbeviser til Personer ogsaa i det Tilfælde, at de ikke paa denne direkte Maade have afgivet Erklæring om at ville være danske Underjaatter, naar de paa anden Maade ved foretagne Handlinger have tilkjendegivet deres Hensigt at ville bevare det undersaatlige Forhold. Der var en Paragraf, som ved Lovens Behandling kom ind i dette Thing, og det fremgaar af den Forhandling, som fandt Sted her, at man den Gang har sigtet til saadanne Tilfælde, som f. Ex. naar Folk, der tidligere havde boet i Hertugdømmerne før Fredstraktaten, havde taget Ophold her i Landet og ved senere Handlinger, f. Ex. ved at melde sig til Session her eller ved at have gjort Krigstjeneste her, altsaa under den Gang passerede Krig, havde tilkjendegivet, at de vilde være danske Underjaatter

eller være det paa den Tid, da Fredstraktaten blev given; men en Betingelse for, at disse Handlinger skulde have den Betydning, var, at de vare foregaaede før den Tid, da en Erklæring om, at de vilde være danske Underjaatter skulde være afgiven altsaa inden 16de November 1870, da de jo ikke inden den Tid paa nogen af disse Maader havde erhvervet dansk Underjaatsret; de vilde ikke kunne faae den i Følge denne Lov. At det ikke var Meningen af Loven, fremgaar tydelig af Udvalgets Betænkning, hvori det staar med tydelige Ord, at der kun undtagelsesvis skal meddeles Personer, fødte i de affaaede Landsdele, Afgang til Hjemstedsbeviser, naar de ikke paa den ligefremme Maade ved Erklæring inden Udløbet af visse Mars Frist have erhvervet den, men søies der saa til: „og endnu mindre bør dette gjælde om Personer, der ere indvandrede efter den 16de November 1870, da den i Art. 19 ommeldte Frist af 6 Mar udløb.“ Altsaa de Folk, der ere indvandrede efter 1870 ville efter Forstaelsen af § 2, saaledes som det fremgaar af Betænkningen her, ikke kunne have nogen Afgang til at erhverve Ret til at faae ekstraordinære Hjemstedsbeviser. Det er i Genhold dertil, at det hidtil har været den almindelige Praxis, og det i mangfoldige Tilfælde, at Personer, som befinde sig under de Forhold, som de to Andragere her, ikke have kunnet erhverve Hjemstedsbeviser, og jeg anser det ogsaa for at være fuldkommen rigtigt, fordi det vilde true med at behynde baade Landet og mange Kommuner med Forsørgelsespligt paa en Maade, der ikke vil være heldig, og jeg ser heller ikke, at der navnlig i disse to Tilfælde har været særlige Omstændigheder til Stede, som gjøre, at de burde være en Undtagelse fra den almindelige Regel. — Med Hensyn til Andragendet under Nr. 17, hvori det henstilles til Indenrigsministeriet at lade Lovgivningens Bestemmelser om Dyrlægernes Praxis ombegaa en Revision, og som begrundes derved, at de nu gjældende Bestemmelser dels findes spredte, og dels neppe kunne anses for tidssvarende, skal jeg tillade mig at bemærke, at de nu gjældende Bestemmelser, saaledes som de ere forklarede gennem forskellige Domme og ogsaa en Højesteretsdom, indholdes i Loven af 29de December 1857, hvorefter det er forbeholdt de examinerede Dyrleger Eneret til at udøve Praxis, naar det er smitsomme Sygdomme, hvad enten saa disse ere mere eller mindre ondartede, naar de blot ere smitsomme Sygdomme.